

# Dániel könyve – Harminchetedik rész

*Az eredeti igazságok helyreállítása: William Miller álmának és az utolsó napokban bekövetkező prófétai újjáéledésnek a feltárása*

Jeff Pippenger

2024-01-01

William Miller álmát az Early Writings könyvébe helyezték, és ezért ugyanazon prófétai elemzésnek és alkalmazásnak van alávetve, amelyet annak a tanulónak kell elvégeznie, aki helyesen akarja hasogatni az igazság igéjét. Az álmot az évek során sokszor bemutatta a Future for America, itt azonban az „ismeret megnövekedésének” tanulmányába helyezzük, amely „a vég idején”, 1798-ban nyílt meg. Az álom annak az üzenetnek a történetét tárgyalja, amely a megnövekedett ismeretet képviselte. Szemlélteti az első és a harmadik angyal üzenetének mozgalmi közötti kapcsolatot.

William Miller álma azonosítja az ő munkáját, és az ő munkáját Mózes munkája jelképezte az ősi Izráel kezdetén. Miller álmának beteljesedését az utolsó napokban Krisztus munkája jelképezte az ősi Izráel utolsó napjaiban. Az a munka, amelyet Krisztus az ősi Izráel végén elvégzett, azt a munkát ábrázolta, amelyet Krisztus a lelki Izráel utolsó napjaiban végez el. Miller álmában az utolsó napokban elvégzett munka úgy jelenik meg, mint amelyet a „Piszkot Lesöprő Ember” hajt végre. Lényegbevágó felismerni, hogy Miller álma az Éjféli Kiáltás utolsó napokban való beteljesedésének előrejelzése. Ugyancsak lényegbevágó felismerni, hogy Krisztusnak az ősi Izráelért végzett munkája az ő utolsó napjaikban Miller álmában a „Piszkot Lesöprő Ember” munkáját jelképezte.

Krisztus munkájának egyik fontos, figyelemre méltó eleme az, hogy nem csupán feltárta a Mózes ideje óta elrejtett igazságokat, hanem egyidejűleg fel is nagyította ezeket az eredeti igazságokat. Ezzel példát adott arra, hogy amikor Isten népe az utolsó napokban beteljesíti Miller álmát, a Miller munkája által megalapozott igazságok eredeti megértésükön túl tovább fognak tágulni.

„A Megváltó idejében a zsidók olyannyira befedték az igazság drága ékköveit a hagyomány és a mese szeméjével, hogy lehetetlen volt megkülönböztetni az igazat a hamistól. A Megváltó azért jött, hogy eltakarítsa a babona és a régóta dédelgetett tévedések törmelékét, és Isten Igéjének ékköveit az igazság foglalatába helyezze. Mit tenne a Megváltó, ha most jönne el hozzánk úgy, ahogyan a zsidókhoz jött? Hasonló munkát kellene végeznie, eltávolítva a hagyomány és a szertartásosság törmelékét. A zsidókat igen nyugtalanította, amikor ezt a munkát végezte. Szem elől tévesztették Isten eredeti igazságát, de Krisztus ismét láthatóvá tette azt. A mi feladatunk, hogy Isten drága igazságait megszabadítsuk a babonától és a tévedéstől. Milyen munkát bízott ránk az evangéliumban!” Review and Herald, 1889. június 4.

Ma a seprűs ember (Krisztus) „hasonló munkát végez a hagyomány és a ceremónia törmelékének eltakarításában”, mint amelyet Júda törzsének Oroszlánja (Krisztus) végzett a zsidók idejében. Miller álmában az igazság drága ékkövei, amelyek Isten Igéjének ládikájában tökéletes rendben voltak elhelyezve, törmelékkel és hamis ékkövekkel lettek befedve. Ezeket az ékköveket ki kellett

hozni a törmelék közül, és vissza kellett helyezni Isten Igéjének nagyobb ládikájába az utolsó napok éjjeli kiáltásának időszakában, mert amikor Miller meglátta a nagyobb ládikában helyreállított ékköveket, „örömeiben hangosan felkiáltott, és ez a kiáltás felébresztette” őt. Miller álma 1847-ben történt, három évvel az első angyal éjjeli kiáltása után, így az ő felébredése az álomban az utolsó napok éjjeli kiáltása. Ezt az éjjeli kiáltást a két tanú hirdeti, akiket megölt a mélységből feljövő fenevad, és akik három és fél napig holtan feküdtek az utcán, mígnem egybeszerkesztettek, majd életre keltek a halott, száraz csontok völgyében, és azután felemeltettek mint zászlójel. Miller álma azon az utcán teljesedik be, és ugyanabban a völgyben, amelyet ő „az ő szobájaként” azonosít.

A milleriták történetében az Úr Millert használta fel az adventizmus eredeti igazságainak megalapozására, ám álma azt jelezte, hogy idővel ezek az igazságok betemetődnek. A hagyomány és a szokás törmelékének eltakarítására irányuló jelenséget Krisztus az ókori Izráel végén vitte véghez, és ezzel előképezte William Miller álmának végső beteljesedését.

A zsidók szem elől tévesztették „Isten eredeti igazságát, de Krisztus ismét láthatóvá tette azt”, és az Ő művét „a mi munkánkként” azonosították. A mi munkánk az, hogy „Isten drága igazságait megszabadítsuk a babonától és a tévedéstől”. William Miller álma az eredeti igazságok felfedezését, bemutatását és elutasítását, valamint helyreállítását azonosítja. A helyreállítás munkájának elvégzése érdekében Krisztus az igazságot „az igazság keretébe” helyezte. William Miller számára „az igazság kerete” a pogányság és a pápaság két pusztító hatalmáról alkotott megértése volt. Az utolsó napokban „az igazság kerete” a sárkány, a fenevad és a hamis próféta három pusztító hatalma.

„Amikor Krisztus a világba jött, hogy a valódi vallást szemléltesse, és magasztalásra emelje azokat az elveket, amelyeknek az emberek szívét és cselekedeteit kell irányítaniuk, a hamisság oly mélyen gyökeret vert azokban, akik oly nagy világosságot kaptak, hogy többé nem értették a világosságot, és nem volt bennük hajlandóság arra, hogy a hagyományt feladják az igazságért. Elutasították a mennyei Tanítót, megfeszítették a dicsőség Urát, hogy megtarthassák saját szokásaikat és emberi koholmányaikat. Ugyanez a lelkiület nyilvánul meg ma a világban is. Az emberek idegenkednek az igazság megvizsgálásától, nehogy hagyományaik megzavarodjanak, és a dolgok új rendje lépjen be. Az emberiségben állandó hajlam van a tévedésre, és az emberek természetüknél fogva készek arra, hogy az emberi eszméket és ismereteket igen magasra emeljék, míg az istenit és az örökkévalót sem fel nem ismerik, sem meg nem becsülik.” Counsels on Sabbath School Work, 47.

Ha Krisztus ma jönne a világba, „ugyanazt a lelkiületet” találná meg az emberi eszmék és tudás felmagasztalásában, amely a hagyományt az igazság helyébe állította. Miller álmában Krisztus az utolsó napokban mint a poroló ember jön el, hogy ugyanazt a munkát végezze el. Amikor az Ő munkája mint a poroló ember bevégeztetik, az eredeti drágakövek tízszer fényesebben ragyognak majd a napnál, mint a két tanú, akiket Miller jelképez, felébrednek a hangos kiáltás szózatára.

A Millernek adott igazság váza két pusztító hatalom prófétai szerkezete volt, a Future for America-nak adott igazság váza pedig három pusztító hatalom prófétai szerkezete. A ládikához erősített „kulcs” az a sajátos módszertan volt, amely felnyitotta és Millernek adatott, majd azt

követően a Future for America-nak.

„A tudás kulcsát Krisztus napjaiban elvették azok, akiknek azt kellett volna birtokolniuk, hogy az Ótestamentum Írásaiban megnyissák a bölcsesség kincstárát. A rabbik és a tanítók gyakorlatilag elzárták a mennyek országát a szegények és a nyomorultak elől, és hagyták őket elveszni. Krisztus beszédeiben nem tárt eléjük egyszerre sok mindent, nehogy összezavarja elméjüket. Minden pontot világossá és elkülönültté tett. Nem vetette meg a próféciaokban foglalt régi és ismert igazságok megismétlését, ha azok alkalmasak voltak arra, hogy eszméket vészen beléjük.”

„Krisztus volt az ősi igazságdrágakövek forrása. Az ellenség munkája nyomán ezek az igazságok kimozdítottak helyükről. Elszakítottak valódi helyzetüktől, és a tévelygés keretébe helyezték. Krisztus műve az volt, hogy e drága köveket újraigazítsa, és az igazság keretébe illessze. Az igazság azon alapelvei, amelyeket Ő maga adott a világ megáldására, Sátán közreműködése folytán betemettek, és látszólag kihaltak. Krisztus kimentette őket a tévelygés törmeléke alól, új, éltető erőt adott nekik, és megparancsolta, hogy mint drága ékkövek ragyogjanak, és mindörökké szilárdan álljanak.”

„Maga Krisztus bármelyikét felhasználhatta e régi igazságoknak anélkül, hogy a legcsekélyebb részecskét is kölcsönözne volna, mert valamennyinek Ő volt az eredete. Ő ültette bele azokat minden nemzedék elméjébe és gondolataiba, és amikor eljött a mi világunkba, újrendezte és éllettel telítette azokat az igazságokat, amelyek holtá váltak, erőteljesebbé téve őket az eljövendő nemzedékek javára. Jézus Krisztusnak volt hatalma arra, hogy az igazságokat kimentse a törmelék közül, és ismét a világnak adja őket, több mint eredeti frissességükkel és erejükkel.” Manuscript Releases, 13. kötet, 240., 241.

Érdekes megfigyelni az utolsó szakaszban, hogy a kulcs, amelyet Krisztus az ősi Izrael végén használt, az Ószövetség megnyitására szolgált. Miller módszertanának kulcsa az Ó- és Újszövetség ékszerartóját nyitotta meg, de az utolsó napokban, álma végén, az ékszerartó nagyobb. A módszertan kulcsa az utolsó napokban nemcsak az Ó- és Újszövetséget nyitja meg, hanem a Prófétaság Lelkét is. Jézus Krisztus kijelentésének feloldását, közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt, Júda törzsének Oroszlánja viszi véghez, akit Miller álmában a piszkot lesöpörő ember jelképez. White testvérnő azonosítja, hogy a piszkot lesöpörő ember munkája közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt történik.

„Az Úr január 26-án látomást adott nekem, amelyet most elmondok. Láttam, hogy Isten népe közül némelyek balgák és tespedők voltak; csupán félig voltak ébren, és nem ismerték fel, milyen időben élünk most; továbbá hogy a „piszkos-seprűs” „ember” már belépett, és némelyeket az a veszély fenyegetett, hogy elsodorják őket. Könyörögtem Jézusnak, hogy mentse meg őket, kímélje még őket egy kis ideig, és engedje, hogy meglássák rettenetes veszélyüket, hogy felkészülhessenek, mielőtt örökre túl késő lenne. Az angyal ezt mondta: „A pusztulás hatalmas forgószélként közeleg.” Könyörögtem az angyalnak, hogy könyörüljön, és mentse meg azokat, akik szerették ezt a világot, ragaszkodtak javaikhoz, és nem voltak hajlandók elszakadni azoktól, és feláldozni azokat, hogy a követeket útjukon előmozdítsák az éhező juhok táplálására, akik a lelki eledel hiánya miatt pusztultak el.”

„Amint láttam, hogy szegény lelkek hálnak meg a jelenvaló igazság hiánya miatt, és némelyek, akik azt vallották, hogy hisznek az igazságban, hagyták őket meghalni azáltal, hogy visszatartották az Isten művének előmozdításához szükséges eszközöket, a látvány túlságosan fájdalmas volt, és kértem az angyalt, hogy távolítsa el azt tőlem. Láttam, hogy amikor Isten ügye javaik egy részét igényelte, úgy, mint az ifjú esetében, aki Jézushoz ment, [Máté 19:16–22.] szomorúan távoztak; és hogy hamarosan elvonul majd a túlárado ostor, elsöpörve minden vagyonukat, s akkor már túl késő lesz földi javaikat feláldozni, és kincset gyűjteni a mennyben.” Review and Herald, 1850. április 1.

Az „elárasztó ostor” a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény jelképe, és a kefé ember munkája Miller álmában közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt megy végbe. Amikor kitisztította a szobát, akkor visszaveti az ékszereket a nagyobb kazettába, és azok ekkor tízszer fényesebben ragyognak, mint a nap. Dánielt és a három hűséges férfit tízszer különbnek találták a többiekénél.

És amikor leteltek azok a napok, amelyeknek végén a király elrendelte, hogy vezessék be őket, az udvarmesterek fejedelme Nebukadnecar elé vezette őket. És a király beszélgetett velük; és mindnyájuk között nem találtatott senki, aki Dánielhez, Hanániáshoz, Misáélhoz és Azariáshoz fogható lett volna; ezért a király előtt álltak. És a bölcsességnek és értelemnek minden dolgában, amely felől a király kérdezősködött náluk, tízszer különbeknek találta őket egész birodalmának minden írástudójánál és csillagjósánál. Dániel 1:18–20.

„A napok vége” Dániel számára azt a döntő próbatételt jelentette, amelyben Nabukodonozor ítéletet hozott, és ez a próbatétel az utolsó napok vasárnapi törvényét jelképezi. Az eredeti és alapvető igazságok, amikor az utolsó napokban helyreállítatnak, tízszer fényesebben ragyognak majd, mint amikor először felismerték őket. Az igazságok, valamint a bölcsék, akik megértik ezeket az igazságokat az utolsó napokban, tízszer fényesebben ragyognak majd a késői eső idején, amely az Éjféli Kiáltás megismétlődése.

„Az Úr eljövételét túlságosan távolra helyezitek. Láttam, hogy a késői eső úgy közeledik, [oly hirtelen,] mint az éjféli kiáltás, és tízszeres erővel.” Spalding and Magan, 5.

Az eredeti igazságok helyreállítása az „egymásra épülő sor” módszertanának, vagyis a késői eső módszertanának alkalmazása által valósul meg. Miután helyreállították, az eredeti igazságok „tízszer” fényesebben ragyognak, mint amikor Miller először tekintett rájuk. A bölcsék, akik a módszertan kulcsát használják az eredeti igazságok helyreállítására, „tízszer” jobb tapasztalatot nyernek, mint azok, akik Babilon módszertanát eszik. Akiiket elsodor a porseprő ember, azok azok, akik ragaszkodóvá lettek azokhoz a hagyományokhoz és szokásokhoz, amelyek elfedték az eredeti igazságot, és akik kiirtatnak azokkal a hagyományi és szokásbeli tévelygésekkel együtt, amelyekhez odatapadtak.

A hamis tanítás bálvány.

„Az igazság elvetésével az emberek annak Szerzőjét vetik el. Isten törvényének lábbal tiprásával a Törvényadó tekintélyét tagadják meg. Éppoly könnyű bálványt csinálni hamis tanokból és elméletekből, mint fából vagy kőből bálványt készíteni.” A nagy küzdelem, 584.

Az Efraimra kimondott ítélet, amely Efraim számára a kegyelmi idő lezárulását jelezte, hangsúlyozza annak igazságát, amit a porseprős ember véghezvisz, amikor felsepri a padlót.

Efraim a bálványokhoz szegődött: hagyd őt magára. Hóseás 4:17.

Az vagy, amit megeszel, amint azt Dániel és a három hűséges ifjú esete szemlélteti. White testvérnő aggodalma azok iránt, akik „ostobák és tespedtek” voltak, felkészületlenségükkel, valamint azzal a felismerésbeli hiányukkal függött össze, hogy nem értették a „jelenvaló igazság” jelentőségét. Aggodalma Krisztusnak kora szörszálhasogató zsidói iránti gondjának kifejeződése volt, akik teljesen szem elől tévesztették az eredeti igazságokat. Miller álma a modern lelki Izráel végét azonosítja, amelyet az ősi, szó szerinti Izráel előképezett.

„Az írástudók és a farizeusok azt állították, hogy magyarázzák az Írásokat, ám azokat a saját elképzeléseik és hagyományaik szerint magyarázták. Szokásaik és elveik egyre terhesebbé váltak. Lelki értelmében a szent Ige a nép számára olyan lett, mint egy lepecsételt könyv, amely értelmük elől zárva maradt.” Signs of the Times, 1905. május 17.

1863 óta fokozódó sötétség telepedett a laodiceai adventizmusra, és a Biblia, valamint a Profétaság Lelke olyan könyvvé lett számukra, amely le van pecsételve. Közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt Jézus Krisztus Kijelentése feloldatik, és ez egy háromlépcsős próbatételi folyamatot eredményez, amely azzal végződik, hogy azok, akik nem hajlandók lemondani szokásaik és hagyományaik bálványairól, elsöpretnék a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején.

„Végtelen Megváltónk van, és milyen drágák az igazság ama drágakövei, amelyek erről tesznek bizonyosságot Isten Igéjében. Ám e becses ékköveket eltemette a törmelék tömege: a hagyományoké és az eretnokségeké, amelyeket maga a Sátán eredményezett. Fondorlatai különös erővel munkálkodnak az emberi elmékben, hogy elhomályosítsák Krisztus értékét azok előtt, akik hisznek benne. Isten és ember ellensége bűvkört vetett azokra, akik Krisztus követőinek vallják magukat, mígnem sokakról elmondható: Nem ismerték fel meglátogatásuk idejét.” Review and Herald, 1898. augusztus 16.

Miller álma szemlélteti az „eredeti igazságok” megalapításának történetét, azok későbbi elvetését, majd végső helyreállítását. Közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt a „Piszkot Seprő Ember” belép a jelenetbe, újból megalapítja az eredeti igazságokat, és azokat „tízszer” fényesebbé teszi. Mindez az Éjféli Kiáltás történetének idején történik, amely megelőzi a harmadik angyal Hangos Kiáltását a vasárnaptörvénynél. Az Éjféli Kiáltás felébreszti és elkülöníti a szüzeket a vasárnaptörvény előtt, miként az Éjféli Kiáltás a Millerita történelemben is megelőzte a vizsgálati ítélet kezdetét. Amikor az ékköveket visszavetik a nagyobb, helyreállított ládikába, már túl késő, mert ez az esemény azután következik be, hogy a padlót tisztára söpörték.

„A tévedés pora és törmeléke betemette az igazság drága ékköveit, de az Úr munkásai feltárhadják e kincseket, úgyhogy ezek gyönyörködéssel és szent csodálattal tekintenek majd rájuk. Isten angyalai ott állnak az alázatos munkás mellett, kegyelmet és mennyei világosságot adva, és ezek indítanak majd arra, hogy Dáviddal együtt így imádkozzanak: „Nyisd meg az én szememet, hogy szemlélhessem a te törvényed csodálatos voltát.” Azok az igazságok,

amelyeket korszakokon át nem láttak meg és nem vettek figyelembe, Isten szent Igéjének megvilágosított lapjairól ragyognak majd fel. Azok az egyházak általában, amelyek hallották, elutasították és lábbal tiporták az igazságot, még gonoszabban fognak cselekedni; de „az értelmese”, vagyis a becsületesek, meg fogják érteni. A könyv nyitva van, és Isten szavai elérik azok szívét, akik kívánják megismerni az ő akaratát. A mennyből alászálló angyal hangos kiáltására, aki a harmadik angyalhoz csatlakozik, ezek fognak felébredni abból a kábultságból, amely korszakokon át fogva tartotta a világot, és meglátják az igazság szépségét és értékét.” Review and Herald, 1885. december 15.

Azok az „ezrek”, akik akkor felébrednek, Isten másik nyáját jelképezik, amely még Babilonban van, mert a „hangos kiáltás” a vasárnaptörvényről kezdődik. A „Piszkos ecsetes Ember” munkája 2001. szeptember 11. óta folyamatban van, és még inkább 2023 júliusa óta.

„Az apostol ezt mondja: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy az Isten embere tökéletes legyen, minden jó cselekedetre teljesen felkészített.” A Biblia önmagának magyarázója. Az egyik szakasz kulcsnak bizonyul majd, amely feltár más szakaszokat, és így módon világosság derül az Ige rejtett értelmére. Ha ugyanarról a tárgyról szóló különböző szövegeket összehasonlítunk, és minden oldalról megvizsgáljuk összefüggésüket, a Szentírás igaz jelentése nyilvánvalóvá lesz.

„Sokan úgy vélik, hogy az Írásokhoz fűzött magyarázatokat kell tanulmányozniuk ahhoz, hogy megértsék Isten Igéjének jelentését; és mi nem foglalkozunk el azt az álláspontot, hogy a kommentárokat nem szabad tanulmányozni; de sok megkülönböztető képességre van szükség ahhoz, hogy az emberek szavainak tömege alatt felfedezzük Isten igazságát. Mily keveset tett az egyház, mint a Biblia iránti hitet valló testület, azért, hogy Isten Igéjének szétszórt drágaköveit az igazság egyetlen tökéletes láncába gyűjtse! Az igazság drágakövei nem a felszínen hevernek, amint azt sokan feltételezik. A gonosz szövetségének vezérő elméje szüntelenül munkálkodik azon, hogy az igazságot szem elől rejtse, és a nagy emberek véleményeit teljes világosságba állítsa. Az ellenség minden hatalmával azon van, hogy elhomályosítsa a menny világosságát nevelési folyamatok által; mert nem akarja, hogy az emberek meghallják az Úr szavát, amint ezt mondja: „Ez az út, ezen járjatok.””

„Az igazság drágakövei a kinyilatkoztatás mezején szétszórva hevernek; de emberi hagyományok, emberek mondásai és parancsolatai alá temetve maradtak, a mennyből való bölcsességet pedig gyakorlatilag semmibe vették; mert Sátánnak sikerült elhitetnie a világgal, hogy az emberek szavai és teljesítményei nagy jelentőséggel bírnak. Az Úr Isten, a világok Teremtője, végtelen áron adta a világnak az evangéliumot. Ezen isteni eszköz által mennyi vigasztalás örömteli, felüdítő forrásai és maradandó vigasza nyílt meg azok számára, akik az élet forrásához jönnek. Az igazságnak vannak még feltáratlan erezeit; de a lelki dolgokat lelkiképpen lehet megítélni. A gonosztságtól elhomályosult elmék nem képesek méltányolni az igazság értékét úgy, ahogyan az Jézusban van.” Review and Herald, 1891. december 1.

Krisztus műve, amint azt Miller álmában a poroló kefése ember jelképezi, kettős. Egyrészt a tévedés eltávolítására, másrészt az eredeti igazságok helyreállítására irányul. A tévedés eltávolítása szintén kettős, mert amikor a tévedés kisöpörtetik az ablakon, a tévedés magával viszi azokat is, akik úgy döntenek, hogy továbbra is ragaszkodnak a tévedésekhez. A poroló kefése ember által véghezvitt

elválasztás munkájáról Jeremiás is szól, és bizonyágtétele összhangban van Sister White kijelentésével, amikor ezt mondta: „az Úr munkásai feltárhadják ezeket a kincseket, úgy, hogy ezek gyönyörködéssel és áhítattal tekintenek majd rájuk.”

Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszafogadlak téged, és színem előtt állsz majd; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám. Ők térjenek meg hozzád, de te ne térj hozzájuk. Jeremiás 15:19.

A jeremiási szakasz összefüggése azokhoz szól, akik átélték 2020. július 18-ának első csalódását. Nem egyszerűen a „Dirt Brush Man” választja el a drágát a hitványtól, hanem ez azoknak a munkája is, akiket Jeremiás képvisel, s akikről úgy van szó, mint akik döntést hoznak afelől, hogy visszatérnek-e az Úrhoz, vagy nem térnek vissza. Nyilvánvaló, hogy nem voltak az Úrral, mert ha vele jártak volna, nem volna okuk arra, hogy visszatérjenek. Amikor pedig visszatérnek, és megállnak az Úr előtt, majd ezután az Ő szószólójává lesznek, akkor véghezviszik a drága és a hitvány elválasztásának munkáját. A „Dirt Brush Man” munkája megköveteli a bölcsek részvételét. A „Dirt Brush Man” munkája Miller álmában akkor is szemléltetve van, amikor Krisztus tisztító folyamat által megtisztítja szérűjét.

„Hogy e finomító folyamat milyen hamar veszi kezdetét, azt nem mondhatom meg, de nem fog sokáig késlekedni. Az, akinek szórólapátja a kezében van, megtisztítja templomát erkölcsi beszennyeződésétől. Teljesen megtisztítja szérűjét.” Testimonies to Ministers, 372, 373.

Az utolsó „finomító folyamat” 2023 júliusában kezdődött, és ez a Malakiás harmadik fejezetében leírt finomítási folyamat.

„Malakiás 3:1–4 idézve.

„Isten népe között finomító, megtisztító folyamat megy végbe, és a Seregek Ura kezét tette erre a munkára. Ez a folyamat a lélek számára a legnagyobb megpróbáltatást jelenti, de szükséges ahhoz, hogy a szenny eltávolíttassék. A próbák elengedhetetlenek ahhoz, hogy mennyei Atyánkhoz közel vigyenek bennünket, akaratának való alárendeltségben, hogy igazságban való áldozatot vihessünk az Úrnak. Istennek a lélek finomítására és megtisztítására irányuló munkájának addig kell folytatódnia, míg szolgálói annyira megaláztatnak, annyira meghalnak az énnak, hogy amikor tevékeny szolgálatra hívatnak, tekintetük egyedül Isten dicsőségére irányuljon.” Review and Herald, 1894. április 10.

Miller második álma az eredeti igazságok helyreállítását azonosítja, valamint egy szétszóratott nép egyidejű helyreállítását. Nabukodonozor második álma királyságának helyreállítását azonosítja. Miller álma az eredeti igazságok eltemetetését úgy tárgyalja, hogy ezek az igazságok „szétszóratottak”. A „szétszóratott” szó a „hét idő” jelképe. Nabukodonozor álma a „hét idő” „szétszóratásáról” szól. Nabukodonozor az 1798-as vég idejére van helyezve, és ott egy megtért embert képvisel. Miller „a bölcsek” jelképe 1798-ban.

Miller álmát a következő cikkben folytatjuk.

„Amikor arra szólítatunk, hogy másokkal nézetkülönbségbe kerüljünk, vagy mások fejezik ki a mienktől eltérő véleményüket, keresztényi lelkületet kell tanúsítanunk, és szem előtt kell

tartanunk azt a tényt, hogy megengedhetjük magunknak a nyugodt és méltányos magatartást; mert az igazság kiállja a vizsgálatot. Minél inkább tanulmányozzák, annál inkább előragyog a világossága. Az Úr rosszallással tekint mindenre, ami keménységgel és szigorúsággal terhes, és megrovását helyezi azokra, akik megvetéssel és szemrehányással illetik azokat, akik véleményükben eltérnek tőlük, és a lehető legkedvezőtlenebb színben tüntetik fel őket. Az egész Menny úgy tekint azokra, akik ezt cselekszik, amiként a Menny a farizeusokra tekintett, és úgy nyilvánítja őket, mint akik nem ismerik sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát. Az igazság ellenségei nem tehetik az igazságot tévedéssé. Tiporhatják az igazságot, és azt gondolhatják, hogy mivel a porba vetették és szeméttel borították be, legyőzték azt; de Isten indítani fog némelyeket az ő hűségesei közül, hogy azt tegyék, amit Krisztus tett, amikor a földön járt: félresöpörjék a törmeléket, és az igazságot visszahelyezték megfelelő helyére, az igazság keretébe.”

„Azokban a körökben, ahol az igazság vita tárgyát képezi, lesznek olyanok, akik ellenezni fognak mindent, amit korábban nem fogadtak el igazságként; és miközben azzal hízelegnek maguknak, hogy csupán a tévéllyel harcolnak, szükségük van arra, hogy elfogulatlan füllel halljanak, hogy megérthessék, mi az igazság, és ne tüntessék fel hamisan, ne magyarázzák félre azt, ami elhangzik. Előttük áll minden korszak azon embereinek példája, akik az igazság ellen harcoltak, és ekképpen Isten tanácsát (sic) vetették el önmaguk ellen. Súlyos lesz a felelősség, amely azokon az embereken nyugszik majd, akik nagy világosságot és nagy alkalmakat kaptak, mégsem álltak teljesen az Úr oldalára. Ha teljesen az Úr oldalára mernének állni, megőriztetnének feddhetetlenségben, még akkor is, amikor arra szólíttatnának, hogy egyedül álljanak meg. Ő képessé tenné őket arra, hogy bátran megálljanak, tisztaságban és méltányosságban, a romlatlan igazságosság elveiért küzdve. Megerősítené őket abban, hogy a jogért harcoljanak, mert az jog, még ha az igazság az utcán elbukott is, és a méltányosság nem is léphetett be. Megértenék, mi a tiszta és szeplőtelen, mi áll összhangban Krisztus életével, és nem térnének el a keresztyénség legtisztább alapelveitől sem lélekben, sem szóban, sem cselekedetben, még akkor sem, ha nemcsak a tudatlansággal, hanem művelt és tapasztalt emberekkel is szemben állnának, akik a szofisztika fegyvereit használnák arra, hogy elhallgattassák őket. A tévelynek az igazság ellen vívott egész küzdelme során megőriztetnének, és képessé tétetnének arra, hogy úgy járjanak el, hogy ellenségeik sem cáfolni, sem megállni velük szemben ne tudjanak. Mint a szikla állnának az elv mellett, megtagadva, hogy bárkivel is megalkudjanak, és mégis megőrizve azt a lelkiületet, amely minden keresztyént kell hogy jellemezzen.”

„Aki Krisztus követője, különbséget fog tenni a szent és a közönséges között, és ragaszkodni fog az ember jellemének és munkájának valódi bizonyítékához, mert Krisztus ezt mondta: »Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.« A keresztyén mindenféle ellenállás közepette is előrehalad. Megveti a hízalgést, mert az a Sától származik. Iszonyodik a vádaskodástól, mert az a gonosz fegyvere. Nem táplálnak irigységet, és nem engedik át magukat az önfelmagasztalásnak, mert ezek Isten és ember ellenségének jellemvonásai. Nem taláztatnak majd besúgókként; mert Sátán a megvetett zsidókat használta fel erre a munkára Jézus ellen. Nem követik testvéreiket kérdések áradatával, amint a zsidók követték Krisztust azzal a céllal, hogy szavaiban törbe csalják őt, és sok dologról beszéltesék, hogy egyetlen szó miatt bűnössé tehessék.” Home Missionary, 1894. szeptember 1.



